I

Майже все літо провозився з хлівцем. Поставив не ген у дворі, подалі від ока людського, а на видноті, при дорозі.

Стіни тільки й того, що не облизані. Ще й полаковані. Дверцята різьблені, віконце у візерунчастій рамочці приязно світить на вулицю. А попід стріхою підбито фарбованою дошкою. Ще й стріха (очеретина до очеретини) переливається золотом.

Ох і хлівець!

Ну ж і хлівець!

Милуватись не намилуватись.

Хто не йде — оком зачепиться.

І ми зупиняли машину та милувались.

II

А другоріч проїжджаємо мимо — немає хлівця!

— А де подівся хлівець?

— Як де подівся? Добрі люди спалили.